

svarede derpaa, ikke søgte at faa Landstingets Forslag ændret paa dette Punkt. Eller opfatter den ærede Minister sin Opgave saaledes, at det kun er de Fejl, han mener at finde hos Folketinget, som han skal rette, medens han rolig kan lade de Fejl, han finder hos Landstinget, blive staaende og overlade til os selv at søge at faa dem rettede? Den ærede Minister vilde fremdeles ikke erkende Rigtigheden af de Bemærkninger, der findes i Betænkningen om den væsentlige Forskel, der for smaa Ejendommenes Vedkommende er mellem Ejendommenes Salgsverdi og deres Skatteverdi. Det er et Forhold, hvorom den ærede Minister og jeg jo ogsaa tidligere have vekslet adskillige Ord, og hvor jeg stadig i Forventning om det eventuelle Fællesudvalg i det væsentlige vil kunne undlade at imødegaa den ærede Minister, saa meget mere som jeg jo allerede ved første Behandling ved Oplæsning af Rigsdagstidenden har paavist, at jeg ogsaa paa dette Punkt har en Støtte i det ærede 12te kongevalgte Medlem, hvem jeg jo utvivlsomt møder i Fællesudvalget, hvor jeg næppe træffer den ærede Minister.

Den ærede Minister mente, at det var med Urette, at Betænkningen kritiserede, at man i Landstingets Forslag er gaaet ud fra 4 pCt. som den gennemsnitlige Indtægt af faste Ejendomme. Den ærede Minister imødegik denne Kritik ud fra den nationaløkonomiske Grundsatning, at Kapitalen i sine forskellige Anbringelser gennemsnitlig giver det samme Udbytte. Det er et Standpunkt, som jeg slet ikke tvivler om teoretisk set kan begrundes paa den nydeligste og yndigste Maade, men som rigtignok i det praktiske Liv slet ikke slaar til. Man behøver blot at sammenligne f. Eks. Udbyttet af en Landejendom med det Udbytte, som en kjøbenhavnsk Husejer har Aar efter Aar ganske regelmæssigt af den Kapital, han har anbragt i Ejendommen; man vil da snart se, at Kapitalen i sine forskellige Anbringelser som Regel giver et meget væsentlig forskelligt Udbytte. Men den ærede Minister havde desforuden et andet Argument at henvise til, og det var til Skattekommisionens Beretning. Jeg antager, det maa gaa haardt til, naar den ærede Minister skal ty til Skattekommisionens Beretning, og at den ærede Minister ikke læser deri med synderligt Velbehag; thi hvis den ærede Minister havde læst dette med det samme Velbehag, hvormed vi andre have svælget i denne Beretning, vilde han ved at læse lidt videre

have set øverst Pag. 76, at der netop med Hensyn til disse Skattevedtægter for Maribo Amt findes en Bestemmelse, der lyder saaledes: „Ejere af faste Ejendomme, som selv drive deres Ejendom, medtages i denne Rubrik med det Beløb, som Driften af Ejendommen efter Sogneraadets Skøn indbringer ud over den i Rubrikken 6. d. opførte Indtægt“, altsaa at man heller ikke i disse Skattevedtægter lader sig nøje med uden videre at sætte Indtægten af faste Ejendomme til 4 pCt. om Aaret. Men dertil kommer en anden Ting, som den ærede Minister ogsaa har overset, og det er det — jeg har ikke haft Lejlighed til i Øjeblikket at se det efter, og det er mig ikke ganske præsent — at der ikke kan være fjerneste Tvivl om, at disse Skattevedtægter, som Ministeren paaberaaber sig, ligesom alle andre Skattevedtægter hjemler Sogneraadet en Myndighed til efter sit Skøn at nedsætte og ogsaa efter sit Skøn at forhøje den Indtægt, Ejeren maa antages at have haft af Ejendommen, at nedsætte Indkomsten, naar f. Eks. en Ejer har haft en ringere Indkomst i et enkelt Aar, og at forhøje den, naar han har haft en stor Indkomst i et enkelt Aar. Hvis den højtærede Finansminister, da han udarbejdede sit Lovforslag, som jo paa dette Punkt er godkendt af det høje Landsting, har gjort det paa Grundlag af sin Læsning af Skattekommisionens Betænkning, saa — ja, saa havde det maaske for saa vidt være bedre, om den ærede Minister slet ikke havde læst denne Betænkning. Den ærede Minister mente, at det var ganske uberettiget fra vor Side, naar der Pag. 10 i Betænkningen siges om den i Forhold til Skatten paa Indkomst af personligt Erhverv fastsatte Formueskat, at denne var altfor ringe, og saa henviste den ærede Minister til, at i de forskellige Lovforslag, som vare behandlere her i Folketinget Gang efter Gang, var Forholdet ganske det samme. Ja, men den ærede Minister maa dog vide to Ting. Den ene er, at man her fra Folketingets Side aldrig har anset de tidligere Skattelovforslag som noget, der i ringeste Maade nærmede sig til Idealet. Det var det første Skridt paa Vejen henimod Idealet. Det er den ene Ting, den ærede Minister jo maa vide. Den anden Ting er, at Tiden gaar altid fremad. Det synes den ærede Minister ganske at overse. Tiden er ogsaa her gaaet fremad, og derved er man paa mange Hold kommen til netop samme Opfattelse, som er udtrykt i Betænkningen, at en Formue-